

[Aksel Larsen.]

bevist om, at det store flertal af vælgerne efter det, de har oplevet gennem de sidste 6 måneder, gerne tager et nyt folketingsvalg i utide med mulighed for, at vælgerne kunne sige deres mening, og med mulighed for, at vi dermed kunne få ikke blot et arbejdsdygtigt folketing, men et folketing, som måtte handle under indtryk af det, de har fået besked på af vælgerne, så vi slap for at få en politik som den, der nu er indledt.

At utilfredsheden ude i befolkningen er meget stor, det ved enhver; at det er et spørgsmål om tillid, ved enhver. Man har skældt en hel del ud på dem, der protesterede mod kunstfonden og støtten til kunstnerne. Jeg tror, det er uberettiget. Jeg tror, at det, der skete i den forbindelse, kun var den svageste sikkerhedsventil, der gik, sikkerhedsventilen for befolkningens utilfredshed. Umiddelbart efter det kom der en række såkaldt ulovlige strejker; men man må da være klar over, at arbejderne har ingen anden måde at skaffe sig dækning på i utide, når man lægger yderligere byrder på dem, end den metode, som buschaufførerne i Ålborg anvendte. Man må også være klar over, at dette her dæmper ikke utilfredsheden. Det gør den større.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen og det ærede medlem hr. Poul Møller har fremsat et forslag til dagsorden, som vi ikke kan tilslutte os. Vi kan ikke tilslutte os det, fordi det siger, at der skal sikres en fast og sammenhængende økonomisk politik. Vi er nemlig ikke i tvivl om, hvad venstre og de konservative mener dermed, og vi vil ikke stemme for noget, hvorved vi konfirmerer deres politik. Men vi vil heller ikke stemme for det, fordi vi synes, at de lovforslag, som vi nu behandler, skal til afstemning. Hvis et forslag, der siger, at folketinget går over til næste sag på dagsordenen, bliver vedtaget, så er alle de foreliggende lovforslag bortfaldet, og vi ønsker disse afstemninger.

Og så må jeg måske tillade mig at sige, at det havde vel nok været lidt mere berettiget, om man havde stillet et langt kortere forslag til dagsorden, som jeg ikke skal stille, men det skulle være omtrent sålydende: med henblik på statsministerens forlig med de to afhoppere fra partiet venstre

undlader folketinget at give udtryk for sin mening om regeringens anseelse.

Jeg skal slutte med at sige, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen havde en afslutning på sin tale, som tåler at blive gentaget. Han sagde: der er skabt et parlamentarisk flertal for, at de gode tider kan videreføres. Det foreslår jeg at det ærede medlem går ud og fortæller arbejderne i Nørresundby; jeg tror ikke, de vil forstå ham.

Formanden: Når jeg lytter til det billedsprog, der anvendes her i dag, må jeg nære en stigende ængstelse.

Iver Poulsen: Det ærede medlem af venstres folketingsgruppe hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) sagde ifølge venstrepresen den 17. januar i Herning, at han indrømmede, at folketingets sammensætning let kunne blive en fare for folkestyret. Den korte tid, der er gået siden da, har vist, hvor hurtigt det ærede medlem fik ret.

Et andet æret medlem af tinget, hr. Poul Sørensen, sagde ligeledes i Herning efter valget den 22. september, at begrebet de 4 gamle partier nu er en historisk betegnelse. Ifølge referatet i Jyllands-Posten for 16. november sidste år — hvorfra jeg beder om tilladelse til et kort citat — sagde det ærede medlem videre:

„Vil statsministeren samle partiernes ledere til orienterende drøftelse uden for folketingssalen, kan han ikke mere indkalde de 4 gamle partier. Han må tage de uafhængige og Aksel Larsen med — og så er det i denne forbindelse underordnet, om man kan lide Aksel Larsen eller de uafhængige. Der kan ikke mere skabes nogen venneklub“.

Selv om firepartiklubben ikke ligefrem endte som nogen venneklub, har de sidste uger vist, hvor hurtigt det ærede medlem hr. Poul Sørensen desværre fik uret. Statsministeren kunne på grund af folketingets sammensætning forsøge også denne gang at danne en venneklub, og den slags klubber er en fare for folkestyret, for det er i modstrid med folkestyrets idé, at de store og stærke ordner tingene under bordet uden så meget som at høre på, hvad mindretallet eventuelt har at sige. Sådan noget svækker interessen for og tilliden til folke-